

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/101/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2316010585
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Mihal
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2316010585.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Mihala a sudcov JUDr. Kataríny Batisovej a JUDr. Rastislava Kresla, v trestnej veci proti obžalovanému K. F., narodenému dňa XX. G. XXXX v Y., trvale bytom B. č. XXX, trestne stíhanému pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného K. F. proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 28. júna 2017, č. k. 2T 144/2016-136, rozhodol na verejnom zasadnutí konanom dňa 22. marca 2018 v Trnave

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného K. F. z a m i e t a .

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Galanta podala dňa 31. augusta 2016 pod č. k. 2Pv 106/16-2202 podľa § 234 ods. 1 Trestného poriadku (ďalej len Tr. por.) na Okresný súd Galanta obžalobu, v ktorej obvinenému K. F. kládla za vinu spáchanie prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona (ďalej len Tr. zák.) v jednočinnom súbehu so zločinom krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, aký je uvedený v skutkovej vete výrokovej časti citovanej obžaloby na č. I. 88 spisu.

Rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 8. februára 2017, č. k. 2T 144/2016-110 bol obžalovaný K. F. uznaný za vinného zo spáchania prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu so zločinom krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že dňa 11. februára 2016 v čase asi o 02.00 hodine v obci B. v rodinnom dome č. XXX preskočil vstupnú kovovú bránu na rodinnom dome, ktorého vlastníkom je D. L., prešiel dozadu k hospodárskej budove, ktorá je približne 6 metrov od rodinného domu, vypáchil petlicu na tejto hospodárskej budove, vnikol dnu a z hospodárskej budovy odcudzil dve karbobrúsky, jeden vysávač, 1 bicykel, avšak bol vyrušený a prichytený D. L. a následne z miesta ušiel bez odcudzených vecí, čím spôsobil poškodenému D. L. škodu vo výške 290,- Eur.

Za to mu bol podľa § 212 ods. 4 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. h), m), § 38 ods. 4, § 41 ods. 1, § 42 ods. 1 Tr. zák. uložený úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody v trvaní päť rokov a štyri mesiace. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. bol pre výkon uloženého trestu zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Podľa § 76 ods. 2, § 78 ods. 1 Tr. zákona mu bol uložený i ochranný dohľad na dobu jeden rok. Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súčasne bol zrušený výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Galanta sp. zn. 29T 17/2016 zo dňa 17. marca 2016, právoplatného dňa 8. novembra 2016, ktorým mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo týmto zrušením, stratili podklad.

Okresný súd tento svoj pôvodný rozsudok odôvodnil v rozsahu č. I. 110-111 spisu.

Uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 6To 32/2017 -122 zo dňa 6. apríla 2017 bol podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. d/ Tr. por. rozsudok Okresného súdu Galanta zo dňa 8. februára 2017, č. k. 2T 144/2016-110 v celom rozsahu zrušený a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. bola vec vrátená súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol (viď i dôvody na č. I. 122 - 128 spisu). Teraz napadnutým rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 28. júna 2017, č. k. 2T 144/2016-136 bol obžalovaný K. F. uznaný za vinného zo spáchania prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu so zločinom krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť tým, že neoprávnenne vnikol do obydľia iného a dopustil sa konania, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu a ktorého sa dopustil v úmysle prisvojiť si cudziu vec tým, že sa jej zmocní a spôsobil tak malú škodu, hoci bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený, a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - vlámaním, avšak nedošlo k dokonaniu trestného činu, keď predmetné protiprávne konanie mal spáchať na tom skutkovom základe, že:

dňa 11. februára 2016 v čase asi o 02.00 hodine v obci B. v rodinnom dome č. XXX preskočil vstupnú kovovú bránu na rodinnom dome, ktorého vlastníkom je D. L., prešiel dozadu k hospodárskej budove, ktorá je približne 6 metrov od rodinného domu, vypáčil petlicu na tejto hospodárskej budove, vnikol dnu a z hospodárskej budovy odcudzil dve karbobrúsky, jeden vysávač, 1 bicykel, avšak bol vyrušený a prichytený D. L. a následne z miesta ušiel bez odcudzených vecí, čím spôsobil poškodenému D. L. škodu vo výške 290,- Eur.

Za to mu bol podľa § 212 ods. 4 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. h), m), § 38 ods. 4, § 42 ods. 1 Tr. zák. uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní päť rokov a štyri mesiace. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. bol pre výkon uloženého trestu zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Podľa § 76 ods. 2, § 78 ods. 1 Tr. zák. mu bol uložený i ochranný dohľad na dobu jeden rok. Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súčasne bol zrušený výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Galanta sp. zn. 29T 17/2016 zo dňa 17. marca 2016, právoplatného dňa 8. novembra 2016, ktorým mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo týmto zrušením, stratili podklad.

Okresný súd svoje nové rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 136-138 spisu nasledovne (podstatné citácie):

„Súd (I. stupňa) na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného a prečítaním na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu ohľadne výroku o treste.

Obžalovaný K. F. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 08.02.2017 urobil podľa § 257 Tr. por. po porade so svojou obhajkyňou vyhlásenie, že je vinný zo spáchania skutku.

Súd (I. stupňa) na základe vykonaného a vyhodnoteného dokazovania, vychádzajúc z prijatého vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. mal za preukázané, že skutok bol spáchaný, má znaky trestného činu a spáchal ho obžalovaný. Toto jeho protiprávne konanie súd (I. stupňa) kvalifikoval ako prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. spáchaný v jednočinnom súbehu so zločinom krádeže podľa § 212 ods. 1, 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 Tr. zák. Konanie obžalovaného pri zločine krádeže podľa § 212 Tr. zák. bolo kvalifikované aj podľa ods. 4 písm. b) citovaného ustanovenia, nakoľko bolo spáchané vlámaním - závažnejším spôsobom konania. Bol mu uložený úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov a štyroch mesiacov, ochranný dohľad na dobu jeden rok. Proti rozsudku súdu prvého stupňa zo dňa 08.02.2017 podal odvolanie obžalovaný. V dôsledku jeho odvolania Krajský súd Trnava uznesením zo dňa 06.04.2017 pod sp. zn. 6To/32/2017 napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Súd (I. stupňa) po zrušení rozsudku a vrátení vecí na nové prejednanie a rozhodnutie doplnil dokazovanie výsluchom svedka D. L. a oboznámením ostatného na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu.

Svedok D. L. vypovedal, že príjazdovú bránu do dvora mal iba zavretú, nebola zamknutá, keďže je to spoločný dvor troch rodín. Táto brána nebola poškodená, nevie ako sa na dvor obžalovaný dostal. Keď podišiel k hospodárskej budove si všimol, že petlica na dverách tejto budovy je vypáčená. Pri dverách už boli nachystané veci na ukradnutie. Z budovy vyšiel K. F., ktorého chytil sa rameno, avšak sa mu vytrhol z rúk, utekal ku bráne, preskočil bránu a utiekol preč.

Na základe vykonaného, doplneného a v zmysle uznesenia odvolacieho súdu vyhodnoteného dokazovanie mal súd (I. stupňa) za preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku tak, ako je uvedený vo výrokovej časti (napadnutého prvostupňového) rozsudku. Obžalovaný na hlavnom pojednávaní konanom dňa 08.02.2017 po porade so svojim obhajcom urobil v zmysle § 257 Tr. por. (vyhlásenie), že je vinný zo spáchania skutku. Jeho vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. po vyjadrení prokurátorky bolo uznesením v zmysle § 257 ods. 7/ Tr. por. prijaté. Súd (I. stupňa) teda aj po zrušení rozsudku pri novom prejednaní a rozhodovaní trestnej veci vychádzal z prijatého vyhlásenia obžalovaného, nakoľko bol poučený aj o následkoch jeho vyhlásenia, ktoré je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné ani odvolaním (§ 257 ods. 5 Tr. por.).

Prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. poriadku (zrejme správne Tr. zák.) sa dopustí (ten - trestne zodpovedný páchatel'), kto neoprávnene vnikne do obydľia iného alebo tam neoprávnene zotrvá.

V danom prípade obžalovaný vošiel do dvora rodinného domu poškodeného D. L. a následne do hospodárskej budovy. Týmto svojim konaním sa teda dopustil vyššie citovaného prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák., keďže súhlas k takému vniknutiu a vojdeniu na nehnuteľnosť od poškodeného nemal. Následne na hospodárskej budove vypáčil petlicu, vnikol dnu a odcudzil karbobrúsky, vysávač a bicykel, avšak bol vyrušený poškodeným a preto z miesta ušiel bez odcudzených vecí.

Trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zák. sa dopustí, kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a spôsobí tak malú škodu. Podľa ods. 3 písm. b) páchatel' spácha čin uvedený vyššie, hoci bol za taký čin v prechádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený. Podľa ods. 4 písm. b) páchatel' spácha čin uvedený vyššie závažnejším spôsobom konania. Podľa § 138 písm. e) Tr. zák. závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu vlámaním. Podľa § 122 ods. 4 Tr. zák. trestný čin je spáchaný vlámaním, ak páchatel' vnikol do uzavretého priestoru nedovoleným prekonaním uzamknutia alebo prekonaním inej zabezpečovacej prekážky použitím sily alebo ľstou.

Obžalovaný bol trestným rozkazom Okresného súd Galanta sp. zn. OT/247/2015 zo dňa 07.12.2015, právoplatným dňa 07.12.2015, odsúdený pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Tr. zák. a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Do hospodárskej budovy poškodeného vnikol poškodením petlice, ktorou boli dvere na nej zabezpečené. Súd (I. stupňa) teda konanie obžalovaného kvalifikoval aj ako zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. Námietky obžalovaného a jeho obhajcu k právnej kvalifikácii skutku ako zločin krádeže podľa ods. 4 písm. b) v zmysle § 212 Tr. zák. súd (I. stupňa) nemohol akceptovať, lebo podľa Stanoviska trestného kolégia Najvyššieho súdu SR č. 116/2012 ak si páchatel' prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní, spôsobí tak malú škodu a čin spáchal vlámaním, naplnil zákonné znaky zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, 4 písm. b) Tr. zák. pri použití § 138 písm. e) Tr. zák.. Takéto posúdenie jeho podradením pod kvalifikovanú skutkovú podstatu je v pomere špeciality ku kvalifikácii skutku podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák., ktorá sa použije len vtedy, ak páchatel' krádežou vlámaním nespôsobí ani malú škodu.

Pri úvahách o druhu trestu a jeho výmere podľa § 34 ods. 1, 4 Tr. zák. súd (I. stupňa) zväžil všetky okolnosti konkrétnej trestnej veci, charakter trestnej činnosti, charakteristiku osoby obžalovaného, pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností okolnosti podľa § 36, § 37 Tr. zák. Za poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 Tr. zák. súd (I. stupňa) konštatoval priznanie sa obžalovaného k trestnej činnosti a oľutovanie svojho konania - písmeno l). Priťažujúcou okolnosťou v zmysle § 37 Tr. zákona je, že spáchal viac trestných činov - písmeno h) a skutočnosť, že v minulosti bol súdom trestaný - písmeno m) citovaného ustanovenia Trestného zákona. Nakoľko prevažuje pomer priťažujúcich okolností, došlo ku zvýšeniu dolnej hranici základnej trestnej sadzby o jednu tretinu. V tomto rozpätí súd (I. stupňa) považoval za primeraný súhrnný trest odňatia slobody pri takto zvýšenej dolnej hranici trestnej sadzby, v trvaní 5 rokov a 4 mesiace. Pre výkon uloženého trestu je obžalovaný zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, nakoľko v posledných 10. rokoch bol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin. Zároveň na dosiahnutie nápravy súd (I. stupňa) obžalovanému uložil aj ochranný dohľad v trvaní jedného roka.

Nakoľko došlo k uloženiu súhrnného trestu, súd v zmysle § 42 ods. 2 Tr. zák. (súd I. stupňa) súčasne zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Galanta sp. zn. 29T/17/2016 zo dňa 17.03.2016, právoplatného dňa 08.11.2016, ktorým bol obžalovanému uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Zároveň zrušil aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo týmto zrušením, stratili podklad“.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní dňa 28. júna 2017 (č. I. 134 spisu) do zápisnice odvolanie obžalovaný K. F., pričom prítomný prokurátor sa práva podať odvolanie výslovne vzdal.

Z písomných dôvodov odvolania obžalovaného K. F. špecifikovaných jeho obhajcom JUDr. Fadim Fardousom dňa 30. júna 2017 (doručených okresnému súdu dňa 7. júla 2017) v rozsahu č. I. 140 - 142 spisu vyplýva nasledovné (podstatné citácie):

„S vyššie uvedeným rozsudkom, zisteným skutkovým stavom, právnym posúdením a jeho odôvodnením jednoznačne nesúhlasím, nakoľko ho považuje za zjavne nesprávny, nakoľko okresný súd pri svojom rozhodovaní zásadným spôsobom pochybil, keď vychádzal z nesprávneho skutkového stavu, rovnako pochybil pri právnej kvalifikácii skutku, ktorého som sa mal dopustiť svojím protiprávnym konaním, a následne vychádzal z nesprávneho rozsahu trestnej sadzby, ktorou mi uložil súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov a 4 mesiace, v dôsledku kvalifikovanej skutkovej podstaty zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Tr. zák.

V zmysle § 168 ods. 1 Tr. por. ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Z uznesenia Okresného riaditeľstva PZ v Šali, Odbor kriminálnej polície ČVS: ORP-51/VYS-SA-2016 zo dňa 11.03.2016 vyplýva, že vykonala výsluch svedka D. L. pred tým, ako mi bolo vznesené obvinenie. Trestný poriadok účinný od 01.01.2006 výrazne obmedzil vykonávanie rozsiahleho dokazovania v prípravnom konaní s dôrazom, aby vlastné dokazovanie bolo vykonané pred nestranným a nezávislým súdom. Dôvodom odmietnutia obžaloby prokurátora pritom nie je akékoľvek porušenie zákona, ale iba existencia závažných procesných chýb prípravného konania, najmä porušenie práva na obhajobu (§241 ods. 1 písm. f), resp. § 244 ods. 1 písm. h) Tr. por. Právo obvineného na obhajobu sa aplikuje predovšetkým prostredníctvom jeho základného práva vyjadriť sa v priebehu celého trestného konania ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mi kladú za vinu a k dôkazom o nich. Orgány činné v trestnom konaní však musia dbať na to, aby sa zákonne získaný dôkaz nestal dôkazom absolútne neúčinným, ale naopak, aby bol procesne použiteľný v konaní pred súdom. Použiteľnosť dôkazu v konaní pred súdom môže okrem iného zmariť skutočnosť, že výsluch svedka nebol vykonaný kontradiktórnym spôsobom, t. j. pri zachovaní práv obvineného na obhajobu. Rozhodujúcim hľadiskom na posúdenie potreby opakovať výsluch svedka v prípravnom konaní po vznesení obvinenia je nepochybne jeho dôkazná hodnota. Ak výpoveď svedka neprináša pre trestné konanie rozhodujúci význam v podobe usvedčovania obvineného zo spáchania trestného činu, alebo naopak preukazovania jeho neviny (vrátane preukazovania poľahčujúcich alebo priťažujúcich okolností) je bezpredmetné opakovať jeho výsluch po vznesení obvinenia. Ak ale výpoveď svedka je jediným usvedčujúcim dôkazom alebo vo významnej miere rozhodujúcim dôkazom, o ktorý prokurátor mieni oprieť obžalobu, je nevyhnutné výsluch svedka vykonať až po vznesení obvinenia so zachovaním práva obvineného na obhajobu. Prokurátor, ako nositeľ dôkazného bremena v konaní pred súdom, musí z hľadiska preukázania zavinenia obvineného (vo vzťahu k stíhanému skutku) vziať do úvahy závažnosť výpovede svedka v prípravnom konaní a existenciu nebezpečenstva, že výsluch svedka pred súdom nebude možné vykonať, napr. z dôvodu zmeny pobytu, odchodu do zahraničia, úmrtia svedka atď., vrátane možnosti podstatnej zmeny výpovede svedka v konaní pred súdom. V záujme preukázania dôvodnosti postavenia obvineného pred súd (§ 234 ods. 1 Tr. por.) treba vykonať dôkazy v prípravnom konaní tak, aby tieto boli použiteľné aj v konaní pred súdom, lebo v opačnom prípade prokurátor berie na seba riziko, že v prípade porušenia zásada kontradiktórnosti v prípravnom konaní, nebude môcť výpoveď svedka v konaní pred súdom reálne použiť. Obžaloba prokurátor(a) môže byť opretá aj o výpovede svedkov a iné dôkazy vykonané v prípravnom konaní pred vydaním uznesenia o vznesení obvinenia (prípadne pred jeho oznámením), ak tieto výpovede nie sú rozhodujúcim alebo vo významnej miere rozhodujúcim dôkazom usvedčujúcim obvineného. Existencia iných usvedčujúcich dôkazov z prípravného konania tak zabezpečuje spoľahlivý podklad pre súd na prípadne splnenie alternatív prieskumnej povinnosti v zmysle § 238 ods. 1 Tr. por. Pri absencii takýchto dôkazov, za súčasnej existencie usvedčujúcej výpovede svedka vykonanej nekontradiktórnym spôsobom, je postup súdu spočívajúci vo vrátení veci prokurátorovi dôvodný, a to bez ohľadu na pasívny postoj obvineného v prípravnom konaní k vykonaným dôkazom. Z uvedeného vyplýva, že ak je výpoveď svedka jediným usvedčujúcim dôkazom alebo vo významnej miere rozhodujúcim dôkazom, o ktorý chce prokurátor, ako nositeľ dôkazného bremena v

konaní pred súdom, oprieť obžalobu, je nevyhnutné takého svedka vypočuť až po vznesení obvinenia (alebo svedka vypočutého pred týmto úkonom znovu vypočuť), a tak zachovať právo obvineného na obhajobu (právo na kontradiktórny postup). (Zbierka stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 4/2010 - 30. stanovisko).

Na základe vyššie uvedeného je zrejmé, že k výsluchu svedka (D. L.) došlo pred vznesením obvinenia, a následne sa predmetný výsluch svedka D. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. č. XXX neopakoval, ktoré opakovanie odôvodňuje najmä skutočnosť, že ide o jediný usvedčujúci dôkaz, resp. o rozhodujúci dôkaz o ktorý prokurátor opiera obžalobu ako nositeľ dôkazného bremena. Uvedeným konaním došlo k porušeniu práva obžalovaného na obhajobu a kontradiktórnosť konania, a takýto dôkaz pred súdom je nezákonný. Z uvedeného vyplýva, že konanie trpí dôkaznou núdzou, spôsobenou nepoužiteľnosťou usvedčujúceho dôkazu zaobstaraného v prípravnom konaní, čo odôvodňuje vyhlásenie oslobodzujúceho rozsudku. Alternatívne, takto nezákonne získaný dôkaz, ktorý je jediným usvedčujúcim dôkazom, je dôvodom, pre ktorý by mal súd obžalobu odmietnuť, a vrátiť vec prokurátorovi v zmysle § 244 ods. 1 písm. h) Tr. por. (okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní dňa 28.6.2017 výsluch svedka D. L. - č. l. 132 spisu, keď na strane obžalovaného sa ako obhajkyňa obžalovaného úkonu v substitúcii obhajcu JUDr. Fadima Fardousa zúčastnila jeho vlastná manželka JUDr. Renáta Fardousová - doplnenie odvolacieho súdu).

Rovnako nie je možné zohľadniť ani moje predchádzajúce vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku, nakoľko došlo k porušeniu práva na obhajobu, tak ako je vyššie uvedené, ktorá skutočnosť zakladá právo na podanie dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Poškodený / svedok vypovedal počas pojednávania konanom dňa 28.06.2017, že príjazdová brána, bola iba zavretá, nebola zamknutá. Rovnako potvrdil, že nedošlo ani k jej poškodeniu. Z uvedeného je zároveň zrejmé, že skutok sa nestal tak ako mi je kladené za vinu. Brána bola otvorená, podľa výsluchu svedka, nakoľko niekto z jeho blízkych stratil kľúče. Rovnako nie je preukázané, že som vypáčil petlicu na hospodárskej budove, nakoľko uvedenú petlicu (ak bola vypáčená), mohol vypáčiť ktorýkoľvek z obyvateľov „dvora“. Podľa výpovede svedka / poškodeného bývajú v predmetnom dvore traja obyvatelia, pričom niektorí z nich stratil kľúče, a kvôli ktorému ani nezamykali príjazdovú bránu.

Je potrebné upozorniť na skutočnosť, že skutok ktorý som spáchal je prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. avšak nie v jednočinnom súbehu so zločinom krádeže podľa § 212 ods. 1, 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 Tr. zák. Z obsahu skutkovej podstaty trestného činu krádeže vyplýva, že táto obsahuje dve rôzne základné skutkové podstaty. Základná skutková podstata trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zák. vyžaduje spôsobenie aspoň škody malej, teda sumy prevyšujúcej 266 eur. Pri základnej skutkovej podstate trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 2 Tr. zák. výška spôsobenej škody nie je rozhodujúca. Významné je len prisvojenie veci jej zmocnením sa jedným zo spôsobov alebo za okolností uvedených pod písm. a) až f) tohto ustanovenia, a to, že páchatel a) čin spáchal vlámaním. Vlamanie je podľa § 122 ods. 4 Tr. zák., podľa ktorého trestný čin je spáchaný vlámaním, ak páchatel vnikol do uzavretého priestoru nedovoleným prekonaním uzamknutia alebo prekonaním inej zabezpečovacej prekážky použitím sily alebo ľst'ou. Ako vyplýva z opisu skutku, ktorý som spáchal, som svojím konaním naplnil definičné znaky skutkovej podstaty trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák. Preto považujem za potrebné uviesť, že použitie osobitného kvalifikačného pojmu závažnejším spôsobom konania vo forme vlámania je pri trestnom čine krádeže vylúčené, nakoľko ide o znak základnej skutkovej podstaty (podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák., preto podľa § 38 ods. 1 Tr. zák. na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, nemožno prihliadnuť ako na poľahčujúcu okolnosť, prít'azujúcu okolnosť, okolnosť, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby, alebo okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby. Ust. § 38 ods. 1 Tr. zák. treba vykladať tak, že prikazuje prednostnú kvalifikáciu určitej okolnosti ako zákonného znaku trestného činu. Nakoľko výslovne stanovuje, že ak je určitá okolnosť znakom základnej skutkovej podstaty trestného činu nemôže byť zároveň aj znakom kvalifikovanej skutkovej podstaty tohto istého trestného činu. Predmetné ustanovenie nehovorí nič o tom, že ak jeden a ten istý trestný čin obsahuje dve alebo viaceré základné skutkové podstaty tohto istého trestného činu, ktoré sú len formálno-technicky rozčlenené na viaceré odseky (pri trestnom čine krádeže na odseky 1 a 2), tak je možné „vybrať“ tú základnú skutkovú podstatu, ktorá pokrýva väčší počet zákonných znakov trestného činu a obísť ustanovenie § 38 ods. 1 Tr. zák., tak že sa vyberie tá základná skutková podstata, ktorá určitú okolnosť neobsahuje ako znak základnej skutkovej podstaty, ale až ako znak kvalifikovanej skutkovej podstaty. Tento spôsob výkladu je nutné označiť za výklad contra legem, ktorý hraničí s neprípustnou voľnou úvahou súdu, pretože explicitne vylučuje aplikáciu ustanovenia § 38 ods. 1 Tr. zák. a zavádza akési nové pravidlo, ktoré vychádza z väčšieho počtu zákonných znakov trestného činu. Zároveň je potrebné

uviesť, že základná skutková podstata prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 Tr. zák. je v pomere špeciality k základnej skutkovej podstate prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zák., t. j. ak páchatel spácha trestný čin krádeže niektorým z konaní uvedených v § 212 ods. 2 Tr. zák., naplní vždy a primárne túto základnú skutkovú podstatu, a to bez ohľadu na to, či pri tom spôsobí malú škodu, resp. škodu nižšiu ako malú. Základnú skutkovú podstatu trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zák. je tak možné uplatniť iba v prípadoch, v ktorých nie je trestný čin krádeže spáchaný konaním uvedeným v § 212 ods. 2 Tr. zák. Túto skutočnosť napokon skonštatovala aj judikatúra Najvyššieho súdu SR č. 82/2003, ktorá uviedla aj to, že obidve tieto základné skutkové podstaty predstavujú rovnako závažné trestné činy. Pokiaľ súd (I. stupňa) kvalifikoval moje protiprávne konanie ako zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák. v dôsledku spôsobenej škody, takáto argumentácia neobstojí a navyše je pochybná, preto, že neberie do úvahy spôsobenie jednotlivých škôd páchatelom a odstupňovanie trestných sadziieb, ktoré sú stanovené a odstupňované aj podľa výšky spôsobenej škody. Ak by sme brali v úvahu, že pri spôsobení malej škody vlámaním je nutné použiť právnu kvalifikáciu podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák., mala by byť táto právna kvalifikácia použitá aj v prípadoch spôsobenia väčšej či značnej škody, pretože stále by bol páchatel v ods. 4 ust. § 212 Tr. zák. a v podstate by spôsobenie škody páchatelom malo význam na výšku trestnej sadzby len v prípade, ak by bola spôsobená škoda veľkého rozsahu, pretože tá je uvedená až v ods. 5. Je zrejmé, že zákonodarca pri koncipovaní právnej normy takýto výklad nezamýšľal, pretože inak by nekládol znaky kvalifikovanej skutkovej podstaty (väčšia a značná škoda) do rôznych odsekov s rôznymi trestnými sadzbami (napokon je logickým záverom, že ak niekto spôsobí nižšiu škodu mal by byť ohrozený nižšou trestnou sadzbou, než páchatel, ktorý spôsobí vyššiu škodu). Pokiaľ by sme vychádzali z takejto argumentácie, museli by sme zároveň dospieť k záveru, že ak sa páchatel krádeže bezprostredne po čine pokúsi uchovať si vec násilím alebo hrozbou bezprostredného násillia a spôsobí škodu malú, nemohla by sa použiť kvalifikácia podľa § 212 ods. 2 písm. c) Tr. zák., ale musela by sa tiež použiť kvalifikácia podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák., pretože násillie a hrozba bezprostredného násillia je tiež, podobne ako vlámanie, považovaná za závažnejší spôsob konania podľa § 138 písm. d) Tr. zák. Vyššie uvedenému svedčí aj rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 01.06.2011 sp. zn. 3Tdo/47/2010, kde podľa názoru Najvyššieho súdu skutok spáchaný formou vlámania bez ohľadu na výšku spôsobenej škody je toto konanie legálne posúdiť ako trestný čin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák. Prísnejšie posúdenie prichádza do úvahy až v prípade, ak by týmto trestným činom spáchaným vlámaním bola spôsobená škoda v rozsahu predpokladanom v ustanovení § 212 ods. 3 písm. a), resp. § 212 ods. 4 písm. a) alebo § 212 ods. 5 písm. a) Tr. zák.; do úvahy prichádza tiež taký postup v prípade naplnenia iného kvalifikačného znaku uvedeného vyššie. Posúdenie predmetného skutku, ktorého som sa dopustil ako trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Tr. zák., keď mi vlámanie bolo pričítané ako závažnejší spôsob konania je v rozpore s ust. § 38 ods. 1 Tr. zák. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhujem, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Okresného súdu Galanta, sp. zn. 2T/144/2016 zo dňa 28.06.2017 zrušil postupom podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), d) a e) Tr. por., čo do výroku o vine a treste a sám vo veci rozhodol rozsudkom". Odvolanie doplnil písomnými podaniami doručenými okresnému súdu dňa 13. júla 2017 v rozsahu č. I. 143 spisu a následne dňa 17. augusta 2017 v rozsahu č. I. 145 spisu obžalovaný K. F.. Uviedol, že „skutok sa nestal tak ako mu ho (okresný) súd kladie za vinu“ a je nevinný. Prokurátor Okresnej prokuratúry Galanta sa k odvolaniu obžalovaného nevyjadril. Prokurátor Krajskej prokuratúry v Trnave navrhol na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu odvolanie obžalovaného K. F. ako nedôvodné zamietnuť, pričom poukázal na správnosť postupu konania okresného súdu, ako i správnosť a zákonnosť všetkých výrokov napadnutého prvostupňového rozsudku s akcentom na právny názor, že trest odňatia slobody uložený obžalovanému považuje za primeraný. Obžalovaný K. F. i jeho obhajca v konaní pred druhostupňovým súdom zotrvali na svojich návrhových prednesoch v kontexte s ich vyššie špecifikovanými odvolacími dôvodmi. Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací z podnetu podaného odvolania v súlade s ustanovením § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal (mohol podať) odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo a tak zistil, že odvolanie obžalovaného K. F. nie je dôvodné.

1/ Okresný súd Galanta predovšetkým zákonným spôsobom vykonal na hlavnom pojednávaní dňa 28. júna 2017 v rozsahu č. I. 131 - 134 spisu (a predtým aj dňa 8. februára 2017 v rozsahu č. I. 104 - 108 spisu) všetky dôkazy potrebné na meritórne rozhodnutie vo veci, tieto dostatočne a preskúmateľne vyhodnotil jednotlivito i vo vzájomných súvislostiach a svoje rozhodnutie aj dostatočne a presvedčivo odôvodnil.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní dňa 8. februára 2017 v rozsahu č. I. 106 spisu po porade s obhajcom podľa § 257 Tr. por. výslovne vyhlásil, že je vinný.

Podľa § 257 ods. 1 Tr. por. (vyhlásenie obžalovaného) po prednesení obžaloby predseda senátu poučí obžalovaného o jeho práve urobiť niektoré z vyhlásení, že a) je nevinný, b) je vinný zo spáchania skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe, c) nepopiera spáchanie skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe.

Podľa § 257 ods. 2 Tr. por. predseda senátu súčasne obžalovaného poučí o následkoch vyhlásenia podľa odseku 1 písm. b) alebo písm. c), a to v rozsahu podľa odsekov 5 a 8.

Podľa § 257 ods. 3 Tr. por. ak má obžalovaný obhajcu, môže sa s ním pred vyhlásením podľa odseku 1 radiť.

Podľa § 257 ods. 4 Tr. por. ak to vyžadujú okolnosti prípadu, záujem verejnosti alebo obžalovaného, môže súd obžalovanému povoliť, aby namiesto vyhlásenia, že je vinný, vyhlásil, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, ktoré súd pre potreby ďalšieho konania a rozhodnutia bude považovať za priznanie spáchania skutku. O tom musí byť obžalovaný poučený.

Podľa § 257 ods. 5 Tr. por. ak obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe alebo urobil vyhlásenie podľa odseku 4, súd v tomto rozsahu postupuje primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) a zároveň obžalovaného poučí, že súdom prijaté vyhlásenie o vine, ako aj súdom prijaté vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c).

Podľa § 257 ods. 6 Tr. por. pred rozhodnutím súdu o prijatí vyhlásenia obžalovaného, že je vinný zo spáchania skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe, ako aj pred rozhodnutím o prijatí vyhlásenia obžalovaného podľa odseku 4, súd zistí stanovisko prokurátora, poškodeného a zúčastnenej osoby, ak sú prítomní na hlavnom pojednávaní.

Podľa § 257 ods. 7 Tr. por. súd po vyhlásení obžalovaného podľa odseku 5 rozhodne uznesením, či toto vyhlásenie obžalovaného prijíma alebo neprijíma.

Podľa § 257 ods. 8 Tr. por. ak súd rozhodol, že vyhlásenie obžalovaného podľa odseku 5 prijíma, zároveň vyhlási, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku, sa nevykoná, a vykoná dôkazy súvisiace s nepriznaným skutkom, výrokom o treste, náhrade škody alebo ochranného opatrenia. To nevyklučuje možnosť výsluchu obžalovaného o účasti inej osoby na žalovanej trestnej činnosti.

2/ Následne samosudkyňa okresného súdu podľa § 333 ods. 3 Tr. por. zistila formou otázok (teda primerane poučila obžalovaného), či tento c) rozumie, čo tvorí podstatu skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, d) bol ako obvinený poučený o svojich právach, najmä o práve na obhajobu, či mu bola daná možnosť na slobodnú voľbu obhajcu a či sa s obhajcom mohol radiť o spôsobe obhajoby, f) rozumie právnej kvalifikácii skutku ako trestného činu, g) bol oboznámený s trestnými sadzbami, ktoré zákon ustanovuje za trestné činy jemu kladené za vinu, h) sa dobrovoľne priznal a uznal vinu za spáchaný skutok, ktorý sa v návrhu dohody o vine a treste kvalifikuje ako určitý trestný čin.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní vyplýva, že obžalovaný K. F. päťkrát odpovedal áno. Následne okresný súd podľa § 257 ods. 7 Tr. por. po vyhlásení obžalovaného podľa odseku 5 rozhodol uznesením, že toto vyhlásenie obžalovaného prijíma (č. I. 106 spisu). Zo spisového materiálu je teda bezpochyby zrejmé, že obžalovaný na označenom hlavnom pojednávaní (a to za osobnej prítomnosti svojej obhajkyne JUDr. Renáty Fardousovej) priznal spáchanie skutku uvedeného v obžalobe. Pretože súd I. stupňa odôvodnene vychádzal z prijatého vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., mal tak podľa platného zákona za preukázané, že skutok bol spáchaný a má znaky inkriminovaných trestných činov, ktoré spáchal obžalovaný K. F. Dôvodne sa preto v zmysle § 257 ods. 8 Tr. por. zameral už len na vykonanie dokazovania vo vzťahu k výroku o treste, resp. spôsobu jeho výkonu a dôkazom súvisiacim s podmienkami pre eventuálne ukladanie ochranného opatrenia.

Z citovaných zápisníc o hlavnom pojednávaní vyplýva, že dokazovanie bolo v tomto smere vykonané zákonnou a procesne správnu formou v potrebnom rozsahu. V dôvodoch rozsudku súd prvého stupňa dostatočne vyhodnotil aj odpis z registra trestov obžalovaného a rovnako správne špecifikoval, na základe akých úvah dospel k ustáleniu rozsahu poľahčujúcich okolností, k následnému vyhodnoteniu vzájomnému pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, skúmajúc vo všetkých súvislostiach okolnosti plynúce z ustanovení § 36 písm. I), § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 4 a napokon i § 42 ods. 1 Tr. zák.

V zhode s postupom a závermi okresného súdu aj odvolací súd uzatvára, že pomer týchto poľahčujúcich a priťažujúcich okolností je verifikovaný v súlade s dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní a tieto závery si v rozsahu dôvodov okresného súdu plne osvojuje.

Okresný súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery správne vychádzal z ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zák., prihliadol najmä na okolnosti a spôsob spáchania trestnej činnosti, jej následky, zavinenie, pohnútku, ako aj na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosti jeho nápravy. Správne nekonštatoval ani prítomnosť žiadnych mimoriadnych okolností prípadu podľa § 39 Tr. zák., ktoré by mohli viesť k potrebe uložiť obžalovanému trest odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby.

V konečnom dôsledku v súlade s ustanovením § 212 ods. 4 Tr. zák., so správnym aplikovaním ustanovení § 36 písm. l) Tr. zák. (poľahčujúca okolnosť, že sa priznal k spáchaniu trestnej činnosti a túto úprimne oľutoval), § 37 písm. h) Tr. zák. (priťažujúca okolnosť, že spáchal viac trestných činov), § 37 písm. m) Tr. zák. (priťažujúca okolnosť, že bol už za trestný čin odsúdený) a § 38 ods. 4 Tr. zák. (ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu), pri potrebe súčasného aplikovania ustanovenia § 42 ods. 1 Tr. zák. o súhrnnom treste, dôvodne uložil obžalovanému zo zákona súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v primeranej výmere päť rokov a štyri mesiace.

Súdom I. stupňa vyššie špecifikovaný výpočet trestnej činnosti obžalovaného K. F. z minulosti jednoznačne navodzuje potrebu prijatia záveru, že obžalovaný vonkoncom nie je bezúhonnou osobou a v skutočnosti sa v ňom jedná o špeciálneho recidivistu trestnej činnosti tzv. majetkového charakteru. Obžalovaný sa totiž v minulosti dostal už 14x do rozporu so zákonom, keď v podstatne prevažujúcej miere spáchal úmyselnú majetkovú trestnú činnosť (a to aj s ohľadom na fakt, že následky niektorých odsúdení má zahladené). Predmetný fakt (teda vôbec nie ojedinelá, ale naopak výrazná kriminálna minulosť obžalovaného, na ktorú by neprihliadal len neprofesionálny a nesúdny ignorant) podľa právneho názoru odvolacieho súdu bráni jednak aplikovaniu ustanovenia § 39 Tr. zák. a jednak i uloženiu akejkoľvek miernejšej sankcie. Na obžalovaného totiž nemali doposiaľ žiaden prevýchovný vplyv ani predchádzajúce podmiennečné odsúdenia (hrozby výkonom trestu odňatia slobody) a ani samotné výkony nepodmienečných trestov odňatia slobody. Navyiac treba mať na zreteli, že obžalovanému bol v tomto trestnom konaní v konečnom dôsledku ukladaný súhrnný trest odňatia slobody vo vzťahu k výroku o treste právoplatného trestného rozkazu Okresného súdu Galanta zo dňa 17. marca 2016, sp. zn. 29T 17/2016 (právoplatného dňa 8. novembra 2016), ktorým mu bol právoplatne uložený taktiež súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov s výkonom v podmienkach stredného stupňa stráženia, a to za ďalšie samostatné trestné činy.

Napokon ani k sprísneniu sankcie obžalovanému odvolací súd pristúpiť nemohol, pretože mu v tom bránil nedostatok odvolania prokurátora, ktoré by bolo podané v neprospech obžalovaného.

Odhliadnuc od naposledy uvedeného neodstrániteľného faktu však možno skonštatovať, že aj takto uložený trest vo svojej podstate obsahuje požadovaný prvok represie (zabránenie v páchaní ďalšej trestnej činnosti), prvok individuálnej prevencie (výchova k riadnemu životu) ako aj prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie na ostatných členov spoločnosti) v zmysle § 34 Tr. zák..

Správny je i ten výrok napadnutého rozsudku, ktorým bol obžalovaný K. F. podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, nakoľko v posledných desiatich rokoch pred spáchaním súdenej trestnej činnosti už bol vo výkone trestu odňatia slobody za iný úmyselný trestný čin.

Súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 76 ods. 2, § 78 ods. 1 Tr. zák. správne a plne dôvodne uložil obžalovanému ochranné opatrenie vo forme ochranného dohľadu v trvaní jedného roka, ktorého dĺžka je popri uloženej obode) povinný oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať, osobne sa hlásiť jedenkrát v kalendárnom mesiaci u probačného a mediačného úradníka okresného súdu v mieste svojho bydliska, a vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska uvedeného v rozhodnutí súdu.

Napokon správny je aj postup okresného súdu z hľadiska aplikácie ustanovenia § 42 ods. 2 Tr. zák. v rámci nutnosti ukladania súhrnného trestu vo vzťahu k výroku o treste právoplatného trestného rozkazu Okresného súdu Galanta zo dňa 17. marca 2016, sp. zn. 29T 17/2016 (právoplatného dňa 8. novembra 2016), čo okresný súd správne odôvodnil.

Nezistiac preto žiadne podmienky pre zmenu napadnutého prvostupňového rozsudku senát Krajského súdu v Trnave odvolanie obžalovaného K. F. ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.